

Даниел Апостолов

Освобождаване (или
висшите форми на секс на
Маги)

На плажа едно момиче лежеше голо. Беше завързано за четири забити дълбоко в земята кола. Погледът му беше отправен с безразличие в звездното небе.

(котката ми се изсра, ще продължа после)

Нещо бяло се раздвижи в далечината между дюните и после изчезна. Когато се появи отново, то беше доста по-близо и напомняше на малък изящен кон. За миг се скри от погледа и след това вече крачеше с наперена стъпка по пясъка. Еднорога! Всички зъмръзнаха от тази картина. Той се приближаваше и сякаш не се докосваше до земята. Когато стигна до момичето, той направи няколко кръгчета около него и се спря откъм разтворените му крака. Измъченото същество започна да се дърпа във въжетата, но те бяха къси и стегнати. Еднорогът наведе глава и рогът му докосна бялото коремче. Плъзна се надолу и се скри в бурно протестиращото тяло едновременно с отчаяния писък на пленницата.

– Стоп кадър! – извика Шибил. – Страхотно, просто жестоко!

Двама души вече отиваха, за да развържат измъченото същество, за да може то да се върне в ролята си на Ани. В това време стана ясно, че нито еднорогът, нито Ани искат да престанат с дивото си сексуално занимание – тя все още пишеше и се гърчеше, но този път поведението ѝ нямаше нищо общо с ужаса и отчаянието. Някой се сети и започна отново да снима.

– Разкарайте се! – изкрещя – Пречите, това са уникални кадри!

– Ебати курвата – обади се до мен Кислека. – Сигурно след малко ще му прасне една свирка на рога.

– Тоя еднорог е женски. – казах му аз. – Тия са си чиста проба лезбийки.

Кислекът се отправи към сцената.

– Пречиш, Кислек – ивика отново човекът с камерата.

– Духай, пич! – отвърна му разговорчиво Кислека. – Давайте да ги разтървем, докато не ѝ е разкъсал нещо!

Двамата сценични работници се нахвърлиха върху разгорещеното добиче, а Кислека извади от джоба си полуавтоматичен нож и разряза въжетата. Ани лежеше изнемощяла и цялата в полепнал от потта пясък. С блажена усмивка тя обърна главата си към морето.

– Айде, ставай. – изрмжа ѝ Кислека. Тя му хвърли закачлив поглед и се надигна.

– Искаш ли и ти?

– Следващия път ще те снимаме със слон. Ходи да се изкъпеш, че приличаш на Пясъчния човек.

По асвалтирания път зад снимачния екип пристигна дълга открита кола, от която дънеше здраво музика. Зад волана седеше човек с черни цайси, разтеглени като че ли в страшна жега, зализана назад коса и тъмен тен. Беше захапал скъпа пура и затова не се разбра веднага какво говори. Доближих се до него.

– Здравсти, Малоумен! – поздрави ме той отново, намалявайки диска. – Как върви?

– Муцка е. Еднорогът ни изнасили една от актрисите. Или тя него – не стана съвсем ясно.

От колата се разнесе перверзен смях.

– Ебати. Трябваше да дойда по-рано на снимките. Коя е следващата сцена?

– Морските хора излизат на брега и ядат селяни. Ще я снимаме във Водораслово.

– Веднага ли тръгвате?

– По график вече закъсняваме. Морските хора сигурно ни чакат край шлюзовете.

Елби се огледа и стъклата на очилата му пробляснаха на светлината на прожекторите.

– Ей, пичове, колко сте? – извика той към персонала на Кислека, който се моташе с апаратурата или зяпаше цамбуркащата се на плиткото Ани.

– Седем души. – отвърна му Кислека и се запъти към нас. – Готина кица. Ти откъде си?

– Казвам се Елби. – представи се той. – Познаваме се с Малоумния от Азотния център. А ти?

– Викат ми Кислека.

– Кажу ми педерасите – прекъснах ги аз – да си размърдат малко задниците, че Елби може да ни хвърли. И без това изоставаме. В 12 трябва да сме почнали, за да хванем летящите риби.

– Шибил! Качвайте всичко в колата!

След минута-две вече се носехме заедно с нощния вятър сред дюни и малки горички от криви недорасли дръвчета. Светулките на облаци прелитаха в мрака.

– Слушай, Елби, далаверата май няма да стане. – подех аз, седнал отпред до него.

– Що?

– На Острова от миналата година до сега пазарът на жени е паднал наполовина. Стегнаха са законите. Силвия беше там преди два дни и се върна с кофти новини. Имало някакъв нов гъзляк, който се разпореждал със всичко.

– Сигурен ли си?

– Да. Май ще трябва да ги пласираме някъде на континента.

– Утре ще говоря с Аламо. Само че ще е много по-трудно. Имаме само една-две провинции, заселени гъсто с анфибци, а и те поддържат добри отношения с морските и си се чифтосват направо в морето.

Помълчахме малко. Елби излезе на магистралата и изду километража. Светът от двете страни на колата се размаза.

– Опитвал ли си тяхна? – обади се Елби.

– Веднаж. А ти?

– Не. Как беше?

– Тая беше някаква много красива, само че като се възбуди стана цялата толкова хлъзгава, че едвам я уцелих. Техните мъжкарци си плуват като риби, ама мен нещо ме няма в подводния секс.

– Уредил съм си една от аквариумите за тия дни. Не искаш ли и ти да дойдеш?

– Какво? Гаджето ще надуши веднага че съм спал с водорасло. После ще ми раздкъса корема и ще изяде каквото има в мен сурово. Не я познаваш.

– Хе, запознай ни!

– Ще видим. Може да идем някъде с пичките на ресторант или нещо такова.

* * *

Водораслово е курортно село при Разливите, където се е запазил самотният облик на сламените къщи. Мястото беше чудесно за филма. На малкия централен площад вече киснеха двама от студиото, заедно с техника, който обикаляше около изкуствените хора. Веднага се запътих натам.

– Бачкат ли? – попитах човека, за да отвлека вниманието му от някакви пултове.

Вместо отговор той включи една от куклите и с уверени движения на ръцете започна да я управлява с клавишите пред себе си.

– Отчупи си малко от нея – предложи ми той, като я доведе почти под носа ми. – Ама от някъде, където после да не се забелязва. Послушах го и ме лъхна миризма на риба.

– Опитай, вкусно е. – подкани ме.

Докато дъвчех от храната за морските хора, Кислекът също беше дошъл.

– Току-що говорих с шефа на морските. Обясних им още веднаж сценария. След три минути трябва да им подам сигнала, тъй че прати рибарите на брега. С екипа отиваме натам.

С нас тръгнаха и три кукли на рибари.

Морската вода се разбушува и от нея наизскачаха страховити фигури с рога на главите и рибешки ципи под ръцете. Те отваряха зловещите си пълни със зъби усти и пълзяха към тримата ужасени рибари, оправящи мрежата си. Нахвърлиха им се почти едновременно и ги разкъсаха на парчета. След това, оставяйки само лъскавите метални механизми за задвижване, оглозгани почти до зуко, мокрите чудовища продължиха към селото. От няколко покрити по къщите тонколони се разнесоха писъците на деца и жени. Останалите кукли щъкаха наоколо и биваха изядани една по една. От вътрешността им се лееше димяща червена кръв.

Елби седеше на покрива на кметската сграда заедно с техника и Кислека. Картината в краката им беше наистина колоритна – кръв, насилие и мрачно осветление, огън на факли (бяха излезли истинските актьори, които отблъскваха нападението) и един морски човек, на който беше специално платено да изнасили една гърчеща се кукла, раздирайки лицето ѝ.

– Вие сте психопати, – не издържа Елби, докато пътувах с него към града. – Ти ли измисли тея глупости?

– Това ще мине през ножицата на редактора. А преди това ще прекарат през компютър. Някои моменти ще бъдат преиграни.

– Морските хора излизали на брега да ядат селяни! Какво ще снимате още? Деца мастурбират пред Храма на Истината? Президентът скача гол с парашут над лунната пътека?

– Може да те снимаме с някоя водорасла.)

– Как ще се казва филма?

– Мокрият Ужас или Страшното Детство на Едно Дете. Това не съм го измислил аз, не ме гледай.

– Не разбирам, как още съществувате като студио.

– Винаги е вървяло така. Гледал ли си „Завръщане у дома в чувал за риба“?

– Ебати тъпия филм.

– Донесе ни над сто милиона.

– Какво?!

– Темите за всякакъв вид контакти между морските и сухоземните хора са като златна мина. В крайна сметка ще излезне нещо и от това.

Завихме към светлините на Ванхатъм. След тъмнината на междуградския път улиците ми се сториха ослепителни. Минахме под приветствения светещ надпис на входа на административния район и отбихме в първия паркинг.

– Къде ще спиш? – попитах Елби, докато вървахме към хотела ми.

– При мацето. Мисля да пийнем нещо в ресторанта с теб и после ще ходя да я взема. Що не се обадиш на твоята?

– Тая нощ е в Мухенвалд при техните.

– Утре вечер тогава.

– Хубаво.

„Обичам я. Не я познавам и никога не съм я виждал, но стомахът ми се свива, когато мисля за нея. Това е усещането на първата любов, когато получаваш див оргазъм, че си гепил гаджето за ръка. Сънувах я няколко пъти и всеки път една и съща – с млечнобяла кожа и огромни черни очи. Последният път я ебах – беше в някаква древна монументална сграда с мраморни колони, наред огромна зала. В центъра се намираще широко легло, покрито в пух и възглавници. Едва, когато доближих, успях да различа сред тази ужасна бяла купчина голото момиче. То седна и ми отправи най-невероятния поглед на света. После се облиза. Беше гримирала срамните си устни (естествено прилежно обръснати) и гърдите си с тъмно червило. През кръста ѝ минаваше кожен колан и беше обува с лъскави обувки с висок ток. Докато я зяпах безумно, тя свали едната и прекара токчето между карката си. ...“

R.J. спря да пише за момент и се зазяпа замислено през джама. Долю на платцдарма маршируваха някакви войничета и някакъв шибан педераст ги командваше. „Аре, ще скипна ебането, че е много компорментиращо“, реши R.J. Нямахше намерение да дава дневника си на някого, но щом го е написал беше ясно, че все ще бъде прочетен.

„... Само накрая стана малко гадно. Щото очите ѝ се превърнаха в пички и дори ми достави удоволствие да ѝ го натикам в главата – не в устата, а направо в главата!“

R.J. стисна слепоочията си с четири пръста.

– Миррно! – долетя от платцдарма.

– Абе да те еба и в путката лелина! – отговори напосоки R.J. и стана да се разкара нанякъде.

/*

** Какво ли да напиша? Трябва да ходя на зъболекар. Боли ме един кътник.

** Когато човек има някакви болезки, не може да мисли за нищо друго!

** Направо се парализира. В момента си проветрявам зъба. Страхотно забавно.

** Мая се е разгонила, подобно на стопанина си. Какво да се прави? Хормони!?

** Направо ми иде да си бия едно кроше, може и на Гошо

** (ще свърши същата работа)

** Мими

*/

Валеше дъжд, ама слабо. Беше някъде към обяд и R.J. се мотаеше по улиците на Крайречното. Чудеше се, какво да прави и къде да се дене, че да не умре от скука. В общекитието не му се прибираше, защото там по дефиниция беше по-лайнно от всяко друго място. Накрая се запъти към плажа, където имаше бар на самия бряг. „Д'еба и скапаното време. Веднаж да няма какво специално да правя и то да завали“. Морето се появи в далечината, сред влага и дъждовни капки. „Нещо не е наред с мозъка ми. Прекалено много сънувам и то все прекалени глупости“. R.J. нагази в мокрия пясък и тръгна покрай дюните. И тогава пред взора му се откри прекрасна картина! Навътре сред морските вълни, потулена сякаш в ефирен воал от несподелени любовни тайни, танцуваше дивна русалка, копринените ѝ коси се развяваха като тръпка в душата на влюбен поет, а ръцете ѝ се извиваха, сякаш се искаха да извят формите на Афродита сред водните пръски.

Всъщност това беше Ани, която едновременно се къпеше и се опитваше да привлече към брега някой зелен мъжкар от дълбините, за да я ебе (Според мен, дори да излезеше тюлен, се тая). R.J. преглътна. След това се сепна, когато разбра, че момичето се е обърнало и го гледа.

– Бла-бла-бла... – долетя до него през прибойя. – Бла-бла?

– Какво? – извика в отговор R.J. и се приближи до водата.

Ани крачеше към него и гърдите ѝ се полюшваха в такт с движението ѝ. От мокрите коси по пичката ѝ капеше вода. Кожата ѝ беше снежнобяла („Като в съня ми!“), а очите черни и огромни („Точно като в съня ми!“).

– Водата е страшно топла. – говореше тя. – Що не се изкъпеш с

мен?

R.J. се притесни. Гледаше я направо в лицето.

– Ами, не знам. Не съм свикнал да се къпя в такова време.

– И без това целият си мокър.

Ани отметна коса с плавно движение и застина с наклонена глава.

– Страшно си притеснителен. Как се казваш?

– R.J.

– Ronald James?

– R.J.

– Аз пък съм Ани. Отивам във водата, че тук ми е много студено.

Идваш ли?

R.J. пое въздух и без да се съблича се затича подир лъскавото дупе.

През това време седях на кръгло столче до бар-плота под навеса и запах разиграващата сцена. Чаках Елби и още едно-две важни лица, заради което бях изгонил останалите посетители. И пиех топъл пилешки бульон. Когато малката отведе пикльото в подводния свят да се чивтосват, почти се бях надървил. Т.е. се поразвеселих.

Кобол взе да бърше някакви чаши от другата страна на плота.

– Я надуй малко. – казах.

След като наду, той се върна да си бърше чашите и ме попита:

– Онва дупе знаеш ли го?

– Не съм го мяркал.

– От острова е. Дошъл е да учи програмиране във факултета.

– Верно? Тоя наред ли е? Я надуй още малко.

(слушахме Alanis Morissette или там както се пише)

– Наел е стая във Военното, че е по-евтино.

– Да не си му баял, че знаеш толкова много за него?

– Кисне редовно тук. Заговаряли сме се.

– Bravo. Що не си го питал, дали като бие чикии се гали по ануса?

Кобол помълча малко.

– Много си кисел.

– Сигурно е щото сутринта бях с Кислека. Надуй до зуко и дай да не говорим за пикльовеца лелин. А, чакай. Знаеш ли откъде идва лафа „путка ти лелина“?

– Не.

– От Ленин.

Елби пристигна първи. След него до бара паркираха две луксозни лимузини, едната на LaiBachs а другата на Kadiag. От едната слезе възрастен мъж със стоманеносива коса и властна осанка, придружен от

трима бодигарда. От втората се измъкна само един зализан хомосексуалист с обица на дясното ухо и начервени устни. Той гледаше страшно и по никакъв начин не се опитваше да прикрие оръжието под мишницата си.

– Старчето е шефа на източното крайбрежие. – изкоментира Елби. – А педи държи „Хиляда и една нощ“ в Мийоми. Ела да ви представя.

– За какво точно става дума? – попита сър Лонселат, след като се бяхме настанили удобно около кръгла масичка на специално изнесени меки столове. – Елби спомена, че имате хубава стока на изгодни цени.

– Водорасли. – отговорих. – Млади и диви създания от Рифовете. Наловени са тази година. До сега ги пласирахме на Острова, но положението се промени. Сменили са се някои ключови видни личности от управлението.

– Звучи интересно. Как ги ловите?

– Имаме няколко бази, от които в Рифовете излизат специално обучени момчета. С мрежи и някои хитрости.

– Момичетата ползвани ли са?

– Повечето не.

– Колко искаш на парче?

– Три бона. Имаме няколко и по четири. Най-младите.

– А с колко разполагате?

– Трийсетина.

Настъпи тишина, през която всеки отпи от питието си.

– Бих желал да ги видя. – обади се педераса.

– Естествено. Можем да тръгнем към аквариумите веднага щом кажете.

– Имате ли да ни предложите още нещо?

– За сега не.

– Тогава да вървим.

Облаците се бяха разкарали и слънцето отново напичаше. Докато ставахме забелязах, че Ани и пръдльото са изпъзляли на сушата и се клатят диво. Гостите ни се загледаха натам.

– Какво е това? – поинтересува се сър Лонселат.

– Известна киноактриса. Репетира.

– Кой филм снимате в момента?

– Мокрият Ужас или Страшното Детство на Едно Дете.

– Тя ли е детето?

– Тя е сестра му. Израстват в малко крайморско село. Една нощ излизат морските хора и изяждат семейството им. Детето го отвлечат, а

сестра му става жертва на човешката жестокост и най-вече на един ненормален везир.

– Това май трябва да се е случило преди двеста години.

– Горе-долу...

– Звучи ми гнусно. – обади се педераса.

– Нека побързаме. – намеси се Елби, тъй като бяхме спряли, увлечени от разговора.

Докато пътувах с Елби в лимузината му към частното имение, където съхранявахме водораслите, слънцето на небето започна да се топи и да се стича зад хоризонта, докато не стана съвсем тъмно. Дори се наложи да спрем за малко, докато не изгря една огромна луна и не разля сребърното си сияние. Преди да стигнем изгря и втора, а по-късно и трета и четвърта и още достатъчно, за да покрият цяла дъга в небосвода. След това една залязваше, а друга се появяваше. Около тях светеха големи кълкото юмрук звезди и халогенната им светлина играеше в пълен хаос.

Първата ми реакция след като отбихме от пътя беше да включа радиото.

– (музикален фон – нещо от рода на жан мишел жар)

– ... се разтопи и се стече в небесата. Над света настъпва вечна нощ!!! Това е ужас, обитатели на тази страна, които слушате радиото ни в колата си, на работното си място или пък в хола в къщи на дивана. За да хвърлим светлина върху това необяснимо и кошмарно явление се свързахме и поканихме в студиото известният астроном от Редуичката обсерватория професор Фридрих Гунеман. Той благоволително да ни отдели време, защото, както самият той се изрази, в небето няма нищо, към което да насочим телескопите си. Здравейте, господин Гунеман! Можете ли да намерите в себе си сили да успокоите нашите слушатели, свити под тежестта на непрогледното небе?

– Добър вече, скъпи сънародници. – гласът му трепереше-дали от възбуда или страх не можеше да се разбере. – Единственото успокоение, което намирам за себе си е фактът, че все още дишам. Някой от вас знае ли как да реагира, когато слънцето се окаже не грамадна огнена звезда, а просто светеща топка, поставена върху стъкления похлупак на Земята? Вече дочувам отговорът ви – не. А питате ли един астроном, който е заръчен с Нютоновите представи за света! Аз....

– Извинете, господин Гунеман, очаквате ли да откриете три слона, стъпили върху гърба на костенурка от другата страна на света? – водещият се изкиска.

– Обсерваториите от другото полукълбо съобщават за абсолютно същите събития, които наблюдавахме в родните ни небеса. Не са видели костенурки.

– Един момент! – отново беше астрономът. Със сър Лонселат, охраната му и педи се бяхме събрали около нашата кола и слушахме напрегнати и безмълвни. – Обърнете поглед на север! Забелязва се слабо сияние! – извърнахме глави като навити с пружина.

– Поддържаме връзка с няколко информационни компании от Акимера. Те ни съобщиха, че по цялото Земно кълбо се наблюдават изгриващи от север луни! Господин Гунеман, не намирате ли времето, прекарано в колежа за естествени науки, за пропиляно?

– Съжалявам, не зная, какво да ви отговоря. Във всеки случай си подавам оставката. С моите задължения ще се справи по-успешно може би някой друид. – (музикален фон)

– Малоумен!

Гледах тъпо изгриващата луна.

– Ей, Малоумен! – Елби май се опитваше да ми каже нещо.

– Малоумният май наистина е станал малоумен. – подхвърли педи и разкръши рамене. Хомосексуалните му кокали изпукаха.

– Не бе, педераст, – сепнах се рязко и в кръвта ми се изля сто кила адреналин. – Проебах мъже.

Педи вече посягаше към чивтето. Сър Лонселат махна с ръка и една от горилите му се протегна и го спря.

– Малоумен, мисля, че можем да продължим. – изръмжа Елби. Гледаше и той в новородилата си луна. – Не знам к'во друго да направим. Какво ще кажете, а?

– Явно сме нужни у дома. – рече сър Лонселат. – За жените ще говорим друг път.

Автомобилът на педи вече се отдалечаваше в мрака.

– Ще се свържем с вас при първа възможност.

– Ще ви очаквам. Довиждане.

– Бай.

– Бай.

Във вилата аквариумите се бяха пръснали на парчета и останалите на сухо красиви водни момичета издъхваха в агония по коридорите. Само една-две бяха успели да се доберат до басейните в двора, но и те нямаше да издържат дълго в сладката вода. Охраната беше духнала.

Елби хвана главата си с двете си ръце, седна тежко на стълбите пред верандата и изскимтя. Опитях се да го осветя, но той се изправи,

затича се, скочи в колата и без да ми обръща внимание се фъсна с дива скорост. Тъй като нищо друго не ми оставаше, се заех да отнеса каквото беше оживяло до басейните. Останалите – нежни, но противно омекнали миризливи трупове – складирах възможно най-надалеч. После отключих резервните балони с морска вода и напълних единия басейн с нея. Вътре нимфите една по една взеха да се ококорват и да се трупат по ъглите. На обилната лунна светлина телата им блестяха в кристалната вода.

След това се запътих към телефона. Не работеше. Включих радиото. Не работеше.

Елби се върна пеш по пътя.

– Къде е колата?

Не работеше.

Нищо от шибаните неща не работеше.

Вече изкарахме една седмица във вилата. Доповръща ми се от морска храна – от нея имахме подтискащо големи запаси. Морските гърли повече ми допаднаха. Като скачах във водата някои от тях се разбъгваха уплашено, а други пристигаха да ме поздравят. В началото с Елби ги карах безразборно, но по-късно открих че съм се привързал особено силно към едно тънко и страстно създание с бездънни очи и сочни виолетови устни. На Елби цялото това чивтостване под водата му подейства зле и вече изобщо не искаше да погледне басейн. Дори на мен ми праваше проблеми и трябваше да му вкарам един в муцуната, че да млъкне с морала и проповедите си. На втората вечер извадихме една бутилка сливова от бара и седнахме да си направим съвет. Нещата вървяха наистина на зле, тъй като светът беше се видоизменил коренно. Наоколо не се мяркаха никакви живи същества. Нямахме връзка с никого, а най-близкото населено място се намиреше на 70 километра. Преди да се напием взехме решение – ако никой не ни потърси до две седмици, ще го потърсим ние. После се нарязвахме като свине и заспахме направо на верандата, под топлото лунно небе.

На края на втората седмица се екипиряхме добре, оставихме храна на водораслите и поехме към морето. Зеленокосата ми нимфа се показа над водата и маха след нас докато не се скрихме от поглед.

Когато приближихме брега и вече се чуваше далечен прибой, от гъстата растителност наоколо изкочиха много морски хора, вързаха ни и, въпреки че забих ножа си в окоето на един от тях, ни отведоха в стъклен контейнер, пълен с въздух, и ни потопиха в морския им град Морскополис. Елби, който знае защо, го пребиха с камшик и го оставиха да стене

сгърчен на пода. Мен ме вързаха и ме изкараха в открития океан за двеминутен преплув. Накрая изгубих съзнание. Овестих се с кислородна маска на лицето, наред осветена със синьо подводна зала. Стар водорасъл се занимаваше с раковини, рапани и стъклени съоръжения с бълбукащи в тях течности. По стените бяха опънати кожи от животни с изрисувани по тях знаци и схеми.

– Събуди ли се, гъз? – попита ме водорасъла. Нямах как да му отговоря, затова просто продължих да си лежа. – Сигурно. Вие, сухоземните лайна сте жилаво племе. Ще ми достави удоволствие да знаеш, какво се каня да направя с теб. Има половин час до тогава. Достатъчно е, за да се изтормозиш от ужас.

Хич и не щях да знам, какво иска да ме прави. Исках да ме изкарат на сушата, да ме избършат и облекат и да ми сервират свиско със зеле и комат топъл хляб. И всичко това да го направи някое красиво гадже.

– Знаеш ли, защо така се прееба небето, а, земно лайно? Сигурно не. Ти си тъп като овца и не знаеш нищо за нищо. Направихме му магия на небето. Древна магия. Всички сухи задници сте вече трупове. Това е морското небе и когато изминат седем месеца и седем дни от него ще се изцлее солена вода и ще потопа целия свят.

Майко мила. Що не си затвориш шибаната старческа подводна уста!!!!?!

– Ти ще бъдеш изкупителна жертва за всичко отвратително, което сте сторили с нашия народ. Ще съставя есенцията на отмъщението и тя ще се съдържа във Великия Солен Потоп. В нея ще сваря едното ти око, два нокъта от ръката ти, топките ти и, колкото и да ти е неприятно, стомаха ти. Него ще го сваля последен. Със здравото око ще наблюдаваш, докато не се напикаеш от ужас. Урината ти също ще бъде съставка от елексира. Може да ти дам после да си пийнеш от него. Ще бъде забавно.

За да опровергае мислите ми, че говори глупости, той извади от ниша в стената прозрачен съндък с подпухнал, позеленял но явно обезобразен труп на момиче. Повърнах в кислородната маска. Задавих се и започнах да се душа. Водорасъла се хвърли към мен и последното, което усетих беше как ми сваля маската и се нагълтвам със солена вода.

Отново бях при Елби в стъклената кутия – явно ужасната присъда се отлагаше за малко. Огледах се и това, което видяха очите ми ме накара на закрия лице с длани. Наоколо, на през около десетина метра във водата висяха окачени на различно дълги въжета много други стъклени клетки – навсякъде, докдето се виждаше имаше въздушни кутии с тъмните силуети на хора в тях.

– Добре дошъл обратно. – каза ми Елби от отсрещния ъгъл. – Кислека е тук.

– Еби му майката. – не ме интересуваше Кислека. Не можех и не исках да повярвам. После вдигнах глава. – Откъде знаеш?

– Говорим си през водата. Ако залепиш ухо до стъклото ще ги чуеш. И аз се научих. Пициш силно. Кислека е тук. Разказа ми, че в големите градове е имало десанти. Възползвали са се от паниката и от безпомощността на сухарите, чиито оръжия и двигатели и комуникации не са функционирали. Сега всички са тука.

Първото което ми хрумна беше, че Ани най-сетне ще има възможност да избеже водорасъл.

– Адски е задушно. Кога ще сменят въздуха?

– Последният път изчакаха да припадна.

– Шибани педераси. Шибани педераси. Шибани педераси. Шибани педераси. Ши...

– Млъкни.

Млъкнах. Зачаках да изгубя съзнание. Най-добре май изобщо да не сменят въздуха.

Когато сереш и пикаеш там, където спиш и ядеш развалена риба, се доближаваш до идеята колко си крехък, ненужен и най-вече – смъртен. Не просто усещаш как умираш, а и виждаш в това смисъл, защото целият си в засъхнали изпражнения, а съществуването отсреща смърди дори по-гадно от теб самия. Търкаляш се обезсилен и с треска, повръщаш и след един час вече и това е попило в дрехите ти.

Почти бях откачил и трудно се съсредоточавах върху нещо. Затова не обърнах внимание, когато за първи път се потропа. Едва на ентния опит благоволих да отметна натежалата си кофа и да отлепя клепахи.

Това беше тя. Моята малка и сексапилна нимфа. Какво правеше тук? Милият ми мозък. Мислех си, че си въобразявам до момента, в който херметичният люк отвътре се отвори и въздухът ни избълбука през него. С Елби го последвахме. Нимфата наистина беше там, с два делфина на поводи. Уловихме ги и много скоро изскочихме като тапи на морската повърхност.

Наоколо имаше още морски хора, но те не ни преследваха, а май се опитваха да ни помогнат. Не разбирах особено защо го правят. Нито ми дремеше. Мечтата за изкарване на сушата, при това от готино гадже, се сбъдваше поне отчасти! На брега ни очакваха Ани и Кислека. Зад гърбовете им ръмжеше двигателят на грамаден джип.

– Какво става, копелета, само кажете какво става!

– Двигателите проработиха. Огнестрелните оръжия също. Успях да се измъкна по време на конвой под водата. Да го духат водораслите, ама плувах по-бързо от тях. Ще ме хванат вече за хуя... След това попаднах на група оцелели. Ани с пръдълото от острова са били във водата по време на десанта и никой не ги е барнал. Други са се спасили при различни обстоятелства. – Вече се бяхме преоблекли и пътувахме с джипарата по неравния пясъчлив терен. – Имаме лагер малко по-навътре, към десетина души.

– Има ли водорасли на сушата?

– Изгонихме ги лесно – с картечници. ТЕ не могат да ги използват срещу нас, защото имат ципи между пръстите.

– А други лагери?

– Не сме уловили нито един сигнал от хора. Най-вероятно се дължи на факта, че именно в Морскополис са докарани всички сухоземни пленници. Всички избягали са на това място.

В лагера ни очакваше огън – почувствах се щастлив. Пръдълото сготви вечеря. Ани взе да ме гушка и да ми говори успокоителни работи. Елби се наливаше с алкохол и драйфаше. Някакви се мотаха и ни поздравяваха със завръщането на бял свят. Чуваше се музика. Не миришех на лайна... Потънах в блажен сън.

27 ноември 1997, от Maylow (още Hyanzol, Rogger Dojh, Peasant, Kardinal von Bardaken, или Uroda)

КРАЙ

© 1997 Даниел Апостолов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/781>]